

Zásada slobodného poskytovania služieb zaručená právom Únie sa neuplatňuje medzi Gibraltárom a Spojeným kráľovstvom

Poskytovanie služieb hospodárskymi subjektmi usadenými na Gibraltári osobám usadeným v Spojenom kráľovstve totiž predstavuje z hľadiska práva Únie situáciu, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na vnútorný rámec jedného členského štátu

The Gibraltar Betting and Gaming Association („GBGA“) je profesijné združenie, ktorého členovia, ktorí sú usadení najmä na Gibraltári, poskytujú služby v oblasti hazardných hier na diaľku zákazníkom v Spojenom kráľovstve a inde.

V roku 2014 Spojené kráľovstvo prijalo nový daňový systém týkajúci sa niektorých daní z hazardných hier. Tento nový systém, ktorý sa zakladá na zásade „miesta spotreby“, ukladá poskytovateľom služieb týchto hazardných hier povinnosť zaplatiť daň za služby súvisiace s hazardnými hrami poskytované na diaľku hráčom usadeným v Spojenom kráľovstve. Predchádzajúci daňový systém, ktorý sa zakladal na zásade „miesta poskytovania služieb“, stanovoval, že len poskytovatelia služieb usadení v Spojenom kráľovstve mali platiť dane z hrubého zisku dosiahnutého zo služieb súvisiacich s hrami poskytovaných zákazníkom na celom svete.

GBGA napadlo tento nový daňový systém na High Court of Justice (England & Wales) (Vrchný súd, Anglicko a Wales) s tvrdením, že tento systém je v rozpore so zásadou slobodného poskytovania služieb zakotvenou v článku 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalovaný, britský daňový úrad, tvrdí, že GBGA sa nemôže odvolávať na nijaké právo v rámci právneho poriadku Únie, lebo na poskytovanie služieb hospodárskymi subjektmi usadenými na Gibraltári osobám usadeným v Spojenom kráľovstve sa nevzťahuje právo Únie. V každom prípade nový daňový systém nemožno ako daňové opatrenie uplatniteľné bez rozdielu považovať za obmedzenie slobodného poskytovania služieb.

High Court of Justice sa Súdneho dvora pýta, či sa na účely slobodného poskytovania služieb majú Gibraltár a Spojené kráľovstvo považovať za jeden členský štát, alebo či má v tejto oblasti Gibraltár z hľadiska práva Únie ústavnoprávne postavenie iného územia, než je územie Spojeného kráľovstva, takže vzájomné poskytovanie služieb medzi nimi sa má chápať ako obchod medzi dvoma členskými štátmi.

Súdny dvor v prvom rade pripomína, že ustanovenia Zmlúv sa uplatňujú na európskych územiach, za ktoré v zahraničných vzťahoch zodpovedá členský štát. **Gibraltár je európske územie, za ktoré členský štát, konkrétne Spojené kráľovstvo, zodpovedá v zahraničných vzťahoch, takže právo Únie sa na toto územie uplatňuje.**

Okrem toho Súdny dvor uvádza, že na Gibraltár sa podľa aktu o pristúpení z roku 1972 neuplatňujú akty Únie v niektorých oblastiach práva Únie. Tieto výnimky sa však nevzťahujú na slobodné poskytovanie služieb. **Článok 56 ZFEÚ sa teda vzťahuje na Gibraltár.**

Ďalej Súdny dvor poznamenáva, že podľa jeho judikatúry **sa ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobodného poskytovania služieb neuplatňujú na situáciu, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na vnútorný rámec jedného členského štátu.**

Súdny dvor konštatuje, že **poskytovanie služieb hospodárskymi subjektmi usadenými na Gibraltári osobám usadeným v Spojenom kráľovstve predstavuje z hľadiska práva Únie situáciu, ktorá sa vo všetkých ohľadoch obmedzuje len na vnútorný rámec jedného členského štátu.**

Súdny dvor potvrdzuje, že **Gibraltár nie je súčasťou Spojeného kráľovstva.** Konštatuje však, že **táto skutočnosť nie je rozhodujúca na určenie, či sa na účely uplatnenia ustanovení týkajúcich sa základných slobôd majú dve územia považovať za jeden členský štát.**

Podľa Súdneho dvora **neexistujú iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné na účely uplatnenia článku 56 ZFEÚ považovať vzťahy medzi Gibraltárom a Spojeným kráľovstvom za porovnateľné so vzťahmi, ktoré existujú medzi dvoma členskými štátmi.** Ak by sa malo dospieť k opačnému záveru, znamenalo by to popieranie vzťahu uznaného v práve Únie medzi týmto územím a týmto členským štátom. Spojené kráľovstvo teda prijalo na základe Zmlúv záväzky vo vzťahu k ostatným členským štátom, pokiaľ ide o uplatňovanie a prebratie práva Únie na území Gibraltáru.

Napokon Súdny dvor potvrdzuje, že záver, ku ktorému dospel, nemá nijaký vplyv ani na cieľ spočívajúci v zabezpečení fungovania vnútorného trhu, ani na postavenie Gibraltáru podľa vnútroštátneho ústavného práva či medzinárodného práva. **Zdôrazňuje, že jeho záver nemožno chápať v tom zmysle, že ovplyvňuje samostatné a odlišné postavenie Gibraltáru.**

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499